

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.303 van 17 mei 2011
in de zaak A. 191.753/XIV-32.637**

In zake : Jahanzeb KHAIRKHOWA
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Suzanne Van Rossem
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Boomgaardstraat 93
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stefaan Verbouwe en Francis Chaffart
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 23 februari 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 19 december 2008, waarbij wordt vastgesteld dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen van de programmawet van 24 december 2002’ en dat bijgevolg “omwille van de hierboven vermelde elementen de leeftijdsbeslissing van 22 januari 2008 behouden wordt”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 maart 2011.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Suzanne Van Rossem verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Stefaan Verbouwe, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 28 december 2007 dan wel 4 januari 2008, zonder enig identiteitsdocument, België binnen. De verzoeker verklaart van

Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 31/12/1993. Hij wordt onder de hoede geplaatst van de dienst Voogdij.

De verzoekers identiteit wordt vastgesteld aan de hand van zijn verklaringen. Er is twijfel in verband met de ingeroepen minderjarigheid op basis van uiterlijke kenmerken. De Dienst Vreemdelingenzaken vraagt aan de dienst Voogdij om een leeftijdsonderzoek te laten uitvoeren.

In het Universitair Ziekenhuis Sint Rafaël (KULeuven) ondergaat de verzoeker op 22/01/2008 bij prof. dr. G. Willems een “tandheelkundig en radiologisch onderzoek” teneinde zijn chronologische leeftijd te kunnen bepalen.

De arts besluit: “(...) Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens een leeftijd van 18 jaar met een standaarddeviatie van 6 maanden, dwz dat het onmogelijk is exact te bepalen of hij ouder dan wel jonger is dan 18 jaar.”

Op 08/02/2008 concludeert de dienst Voogdij dat de verzoeker voldoet aan “de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. De dienst Voogdij zal bijgevolg onmiddellijk overgaan tot de aanwijzing van een voogd. In het geval dat artikel 24,§1, lid 2, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002 van toepassing is, zal de voogdij van rechtswege beëindigd worden op 22 juli 2008.”

Op 5 september 2008 legt de verzoeker een origineel Afghaans paspoort voor aan de dienst Voogdij, afgeleverd door de Afghaanse ambassade in België op 8 augustus 2008, waarop als geboortedatum 31 december 1993 wordt vermeld.

Op 25 november 2008 ontvangt de dienst Voogdij een origineel Afghaans identiteitsdocument van de verzoeker.

Op 19 december 2008 besluit de dienst Voogdij dat de leeftijdsbeslissing van 22 januari 2008 behouden blijft.

Dit is de bestreden beslissing.

Met een brief van 20 februari 2009 vraagt de raadsvrouw van de verzoeker aan de dienst Voogdij om de beslissing in te trekken, onder verwijzing

naar een attest van de Ambassade van Afghanistan in België van 18 februari 2009, waarin wordt verklaard dat het om originele en geldige documenten gaat.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op omdat tussen 22 december 2008, datum van kennisname van de bestreden beslissing, en 23 februari 2009, datum van verzending van de vordering naar de Raad van State, 63 dagen zijn verlopen.

4.2. De verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord dat maandag 23 februari 2009 de laatst nuttige dag was om beroep in te dienen.

4.3. Het staat niet vast en de verwerende partij toont niet aan, dat de verzoeker precies op 22 december 2008 kennis nam van de bestreden beslissing. De verzoeker heeft weliswaar het ontvangstbewijs, dat met de bestreden beslissing werd verstuurd, voor ontvangst ondertekend maar hij heeft het niet gedateerd. Bijgevolg wordt de verzoeker geacht het verzoekschrift tijdig te hebben ingediend.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

V. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het enig middel

5.1. De verzoeker voert als enig middel de schending aan van de wet van 15 december 1980, meer bepaald de schending van de motiveringsverplichting.

Hij ontwikkelt zijn middel als volgt:

“Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met deze beslissing.

De motiveringsplicht waaraan de dienst voogdij onderworpen is, houdt in dat de administratieve dienst alle elementen ingeroepen door de verzoekende partij, beantwoord alvorens tot verwerping over te gaan.

Deze motivering moet de rechtsonderhorige en de raad van state, gevat met verzoek tot nietigverklaring, in staat stellen zich er van te verzekeren of te controleren dat de rechtbank alle elementen van het dossier onderzocht heeft en daadwerkelijk geantwoord heeft op de argumenten en documenten die werden naar voor geschoven (r.v.st. (11 ek) nr. 184,167, 13.06.2008, rev.dr.étr., 2008, afl. 148, 257, noot).

Dat het niet redelijk is van de Dienst Voogdij deze beslissing te nemen zonder te stellen waarom ze niet geloven wat de ambassade duidelijk heeft verklaard.

Dat het niet redelijk is van de Dienst Voogdij om in haar beslissing hier met geen woord over te reppen hoewel de ambassade nogmaals bevestigd dat het om authentieke documenten gaat.

Dat gelet op het voorgaande, de Dienst Voogdij onzorgvuldig is geweest, haar beslissing niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de DIENST VOOGDIJ haar beslissing, gelet op het voorgaande niet afdoende gemotiveerd is.

Aangezien geen enkel antwoord werd gegeven op het feit:

dat deze documenten werden voorgelegd, dat de ambassade bevestigd dat de taskara en het paspoort authentieke stukken zijn.

Dat dan ook deze leeftijd die erop vermeld werd dient gevolgd te worden.

Derhalve dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

De bestreden beslissing laat na haar beslissing op dit vlak te motiveren zodat het voor verzoeker onmogelijk is te begrijpen waarom deze documenten niet mee in aanmerking werden genomen of deze niet als afdoende beschouwd worden om zijn verklaringen kracht bij te zetten.

De bestreden beslissing van de dienst Voogdij legt deze stukken gewoon naast zich neer zonder te verantwoorden waarom en alleen voortgaande op het onderzoek door DVZ gedaan.

Immers deze documenten bevatten informatie die verzoeker zijn relaas steunen.

Aangezien de beslissing van dienst voogdij hier niet op antwoord, dient de beslissing vernietigd te worden.

Dat het medisch onderzoek de documenten tegensprekt.

Dat dit afgeleid wordt uit bepaalde onderzoeksdaten die mogelijks niet afdoende rekening houden met het keiharde leven dat verzoeker heeft geleid en dat mee zijn ontwikkeling heeft bepaald.

Dat dit uiteraard invloed kan hebben waarom zijn ontwikkeling op fysisch gebied hoger ligt, terwijl dit op psychisch gebied wel degelijk overeenkomst met de leeftijd zoals op zijn taskara en zijn paspoort wordt vermeld.

Dat met dit alles geen rekening werd gehouden.

Dat de beslissing van de DIENST VOOGDIJ dan ook de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

De motivering in de akte dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Het subsidiaire beschermingsstatuut is een beschermingsstatuut dat sinds 01.10.2006 in het leven werd geroepen naast de asielprocedure.

Dat de RVV nalaat te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut m.b.t. zijn vrees in Pakistan.

Dat de voorwaarden om te ressorteren onder het subsidiaire beschermingsstatuut in hoofde van verzoeker dan ook niet onderzocht zijn.

Dat zij dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel hebben geschonden.

Dat de RVV op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de artikelen 48/4 § 2 heeft geschonden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag m.b.t. het subsidiaire beschermingsstatuut niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat daar bij geen rekening werd gehouden met de door hem aangebrachte argumenten waarbij hij zeer duidelijk angst heeft voor terugkeer zowel naar Afghanistan als naar Pakistan. Maar dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren waarom verzoeker de taliban in Paksitan niet zou dienen te vrezen of hieromtrent enige afdoende uitleg geeft.

De huidige beslissing en de argumentatie die gegeven wordt om de voogdij verder te weigeren, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling.”.

5.2. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker het volgende:

“SCHENDING VAN DE MOTIVERING

Dat verzoeker zich naar de ambassade heeft begeven samen met zijn begeleider om verduidelijking te geven over zijn identiteitstukken omdat deze niet werden aanvaard door de Belgische autoriteiten.

Dat de ambassade op 18 februari 2003 een brief meegeeft met verzoeker en zijn begeleiden waarbij duidelijk gesteld wordt dat de twee dokumenten zowel de taskara als het geleverde paspoort authentiek zijn..

Dat dit gemeld wordt in een brief aan de Dienst Voogdij door de raadsman van verzoeker.

Dat er gevraagd werd hierover standpunt in te nemen.

Dat hierop niet gereageerd werd door de Dienst Voogdij.

Dat nochtans uit deze brief blijkt dat verzoeker kan aantonen dat hij wel degelijk over authentieke stukken beschikt.

Dat men de ambassade verwijt niet voldoende onderzoek te hebben geleverd naar de Taskara alvorens het paspoort af te leveren doch dat men dit niet kan voorhouden nu hij is teruggegaan nadien dat men dit heeft onderzocht en bevestigd dat het authentiek is.

Dat men echter bij zijn beslissing blijft zonder hierover enige toelichting te geven.

Men kan moeilijk stellen dat de ambassade dit heeft afgeleverd zonder enig onderzoek nu zij duidelijk schrijven, dat de twee dokumenten origineel zijn en authentiek.

Dat zij dus nadien nogmaals hun bevindingen bevestigen.

Dat het dus niet alleen gaat over de authentieke akten op zich maar tevens om de bevestiging van de ambassade dat de dokumenten zijn onderzocht en voor hen authentiek zijn en coreect met de door hen vastgestelde feiten.

Dat de overheid de plicht heeft om elke beslissing uitdrukkelijk te motiveren zodat ze aan verzoeker duidelijk maakt waarom tot een dergelijke beslissing werd over gegaan.

Hoe kan dit in casu duidelijk zijn voor verzoeker.

Dat dit wel moet doorslaggevend zijn bij de beoordeling of verzoeker zijn dokumenten al of niet authentiek zijn..

Dat hij meent dat men minstens zijn zaak verder had moeten onderzoeken op grond van de nieuwe stukken en anders minstens diende te motiveren waarom dit niet moest onderzocht worden. ”.

Beoordeling

5.3. De verzoeker verwijst naar de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder aan te duiden welk wetsartikel hij precies geschonden acht.

Uit het middel blijkt dat de verzoeker de “motiveringsplicht” geschonden acht omdat de verwerende partij niet alle elementen door hem ingeroepen, heeft beantwoord alvorens tot verwerping over te gaan.

In zijn toelichting verwijst de verzoeker naar de motiveringsplicht opgelegd aan een rechtscollege: in een rechterlijke uitspraak dienen alle door de partijen aangevoerde argumenten te worden beantwoord. In deze zaak, die een beslissing van een bestuurlijke overheid tot voorwerp heeft, vindt dit principe geen toepassing.

De verzoeker voert aan dat het onredelijk en onzorgvuldig is dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing neemt zonder in de beslissing met een woord te reppen over het feit dat de Afghaanse ambassade heeft bevestigd dat de taskara en het paspoort authentieke documenten zijn en dat de dienst Voogdij haar beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd, aangezien hier geen antwoord op werd gegeven en ze niet aangeeft waarom zij de documenten naast zich neerlegt.

Wat de schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing precies wordt aangegeven waarom de verwerende partij bij haar oorspronkelijke beslissing blijft: enerzijds, wordt verwezen naar het leeftijdsonderzoek en, anderzijds, wordt aangegeven dat de Federale Politie aan de dienst Voogdij heeft gemeld dat het identiteitsdocument niet overeenstemt met hun persoonlijke documentatie en dat ze vaststellen dat het document niet gedrukt is in offset, maar een laserproduct is en dat het nummer in boekdruk of stempeldruk ontbreekt.

Wanneer de verzoeker verwijst naar het attest van de Afghaanse ambassade ter bevestiging dat het beide authentieke stukken betreft en het gebrek

aan uitdrukkelijke motivering hieromtrent (middel dat hij verder uitwerkt in de memorie van wederantwoord) dient vastgesteld dat de betrokken stukken, die bij het verzoekschrift werden gevoegd, dateren van 18 en 20 februari 2009, dit is van ná de bestreden beslissing. De dienst Voogdij kon er hoe dan ook geen rekening mee houden, noch ze vermelden in de bestreden beslissing.

De verzoeker brengt geen concrete en overtuigende elementen aan ter weerlegging van de bevindingen van het medisch onderzoek. Aan het motief van de bestreden beslissing, dat betrekking heeft op de valsheid van de taskara, gaat de verzoeker voorbij.

Voor het overige haalt de verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan met betrekking tot een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen buiten het voorwerp van huidig annulatieberoep valt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 mei 2011,
door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen